

Jeg kan saa godt begribe, at han taler med Barme for denne Sag, da han jo boer der i Egnen, og jeg skal heller Intet indvende imod Rigtigheden af, hvad min ærede Nabo sagde om vor Liberalitet mod jydsk Vandveie. Rigsdagen har i det Hele taget ubetvivl med stor Liberalitet, og jeg antager fulkommen rigtig, understøttet baade Land- og Vandveiene i Sylland efter en stor Maalestok. Det synes mig imidlertid, at vi endnu ikke ere færdige med det Nødvendige, og derfor vil jeg foreslaae Thinget, at vi afholde os fra, at komme ind paa at give Bidrag til Forskjønnelsesøiemed eller saadanne Behageligheder, som det ærede Medlem nævnte, og som der ubetvivl kan være Mange, der ønske. Det er jo i frist Minde, hvorledes vi ere engagerede i næsten alle mulige Foretagender af denne Natur, navnlig i Sylland, lige fra Ribe Havneanlæg til Hjertings Broactier. Iffor have vi temmelig rundhaandet bidraget Penge til Søby, og iaar er der jo foreslaaet at give Penge til at udgrave Meilgrunden, ikke at tale om andre Anlæg ved Rimmfjorden, s. Ex. Broen ved Ditefund. Jeg mener, at vi skulle være lidt maadholdne i vore Udgifter af Statens Penge, og som sagt foreløbig blive staaende ved det Nødvendige. Der er jo foreslaaet, at vi skulle tage Actier — jeg vil usdig minde om et Ordsprog, som ligger nær, naar der er Tale om Actier, og som vistnok de ærede Medlemmer kjende — men jeg skal udtale, at for mig er det lige gyldigt, om man tager Actier med 2 pCt. Afdrag, ikke Rente, eller om man giver et Bidrag, thi det er udgivne Penge; jeg troer ikke, at noget Medlem af Huset vil have den Tro, at vi nogensinde faae disse Penge igjen, naar vi først give dem ud af Statensomme til et saadant Foretagende. Jeg kan ikke nægte, at der er en anden meget vigtig Grund, som afholder mig fra at være med at bevilge et saadant Beløb, og det er den, at det forekommer

mig, at vor Regjering mere og mere og med meget stærke Skridt nærmer sig til at blive Entrepreneur for alle mulige Ting. Vi have i dette Øieblik ikke mindre end tre Forslag i denne Retning, et om Fiskefartøier paa det dybe Vand, et om et Dampskib mellem Silkeborg og Rye Mølle, og et om at give 1000 Rb. til et Landmandsmøde næste Aar i Horsens, ikke at tale om, at vi under den foregaaende Forhandling af Finantstøven have givet Bidrag til lignende Gjenstande; tilfodst bliver vor Regjering, vore Ministerier, aabne Anstalter for alle mulige Foretagender, saaledes at der ikke bliver det Mindste for private Folk selv at udføre, idetmindste forhindres derved private Mænd fra med Liv og Interesse at tage sig af nyttige Foretagender, naar Staten altid skal være parat til at hde det, som man ansøger om; det er en farlig Veie at slaae ind paa. Jeg kan meget godt begribe alle de Fristelser, der for en Minister kan være til at forelægge Rigsdagen saadanne Begjæringer, men jeg troer ikke, at Fristelserne ere store nok for os til at bevilge dem. Forøvrigt vil det dog være Enhver, som kjender Silkeborgne, indlysende, at der maa være en vidunderlig Mangel paa Sands for Naturherlighederne der, eller ogsaa Mangel paa Penge, naar vi herfra virkelig skulle finde det nødvendigt at bidrage til Anskaffelsen af et Fartøi for at befordre Rejsende paa disse Farvande; det er en saa ophøiet, en saa uendelig deilig Natur, der findes der, at det tidligere eller sildigere maa lokke Rejsende dertil, saaledes at man let ved private Midler vil være istand til at skaffe de fornødne Befordringsmidler tilveie. Lad os ikke foregribe den Tid eller blande os ind i det, som nødvendigheds hører til den private Foretagelsesaaand; vi have ved mange Bevillinger mere, end godt er, svækket denne Øst hos Folk til selv at foretage Noget, og jeg haaber derfor, at Thinget vil følge Udvalget ved at nægte dette Beløb.